

[Knaud Jespersen.]

energipolitik, og det samme gjaldt de kapitalistiske lande overhovedet. Både den nuværende og den tidligere regering har ladet stå til, og de oplysninger, der er tilgængelige, viser, at man ikke alene ikke har taget selvstændige energiinitiativer, men man har også afvist samtlige alternative muligheder i den nuværende situation. Det gælder tilbudene om deltagelse i et fælleseuropæisk energiprogram med lavere faste kulpriser, med naturgasforsyninger eller et fælles fordelagtigt elnet og med faste priser på olieområderne. Det blev afvist, og man henviste flot til, at det kunne EF klare — og nu melder EF, at det kan de altså ikke alligevel. Og midt i sin forvirring overlod man i sin gavmildhed, for at sige det overordentlig overbærende, A.P. Møller-koncernen at tilegne sig olien og naturgassen i Danmarks Nord-søsokkel.

Hvad er det, der er sket under denne afpresning? Der er sket det, at hvis vi tager de amerikanske selskabers egne beregninger, var råolieprisen i januar 1973 på 118 kr. og i januar 1974 på 160 kr. Hvis man tager den i 1973, var detailprisen 380 kr. og i januar 1974 1.024 kr. Hvad siger så monopolerne om deres egne avancer? Ja, de siger, at de har haft en stigning på 36 pct. på råolie og omkring 483 pct., når det har været maksimum, på avancer o.lign. og 275 pct. alene på detailprisen. Skulle man da ikke betragte disse kendsgerninger lidt og også lade regeringer bøje sig for kendsgerninger, når de ellers ikke er til at bestride?

Der har altså været tale om pengeafpresning over for den enkelte forbruger fra nogle af verdens rigeste kapitalgrupper, fra de multinationale monopoler. Hvem er det så, der har skabt denne energikrise? Ja, der findes jo de folk, der naivt påstår, at det er araberne. Heroverfor er der bare at sige, at hvis man kigger efter i de vesttyske bankberegninger, vil man kunne finde nogle overordentlig forbavsende tal, nemlig at i det 3. kvartal i fjor steg profitterne med 300 pct. alene på Dortmundbørsen. Hvis man videre kigger efter, vil man se, at Lloyds i London har opfanget, at mellem 30 pct. og 40 pct. flere skibe sejlede rundt fuldt lastede med olie i fjor, end de gjorde i samme periode i 1972. Hvis vi videre kigger på det, kan vi også se, at i det 3. kvartal — og det vil sige,

før Mellemøstenkrisen sætter ind — steg de 20 største oliefirmaers profit efter egne opgørelser med i alt 51 pct. Esso øgede sine profitter med 80 pct., Gulf med 91 pct. og Shellkoncernen med 274 pct.

Det er blevet endnu mere provokerende, hvor man kan fortælle, at skibe, der ligger og flyder rundt i Nordsøen eller Atlanterhavet, dirigeres pr. telegraf, og mange af dem holdes længe på havet for at sikre, at ladningerne landes til den maksimale pris. Det er jo heller ingen tilfældighed, at den amerikanske oliekoncern har stoppet sine boringer i Den mexikanske Golf. Mere end 1.000 borehuller er blevet plomberet for en periode. Alt dette er politisk og økonomisk pression og aggression, men fra oliemonopolernes side.

Jeg tror, man kan sige, at denne svindelaffære har været nøje planlagt. Det begyndte for mange år siden med afpresninger. Oliemonopolerne udkonkurrerede eller politisk anvendte deres energi for at sikre sig monopol. Kulminer blev nedlagt, andre kulminers produktion blev begrænset, og selv fra forsyningsområder som elkraft fjernede man kullet; det blev erstattet også for Danmarks vedkommende med mellem 90 og 95 pct. olieenergi.

Da alt dette var klarlagt, bl.a. ved hjælp af fællesmarkedet, blev prisjobberiet sat i gang. Systematisk begyndte det på en sådan måde, at det i dag faktisk truer store dele af beskæftigelsen. Hvad er denne energikrise og denne afpresning udtryk for? Det er udtryk for kapitalismens almindelige ustabilitet, for dens permanente krise. I en sådan situation kan der ikke klares noget problem med traditionelle løsninger, men des mere står det klart, at de af kapitalisme påførte vanskeligheder for befolkningen må løses med helt nye metoder.

Det er ud fra disse kendsgerninger, vort forslag til folketingsbeslutning skal vurderes. Vi foreslår, at folketetinget i henhold til grundlovens bestemmelser om almenvellets interesser opfordrer regeringen til at fremsætte lovforslag om beslaglæggelse af alle energimængder, raffinaderier og leveringsordrer til olieselskaberne. Det er jo ikke en tanke, man er alene om at tale om. Forbunds kansler Willy Brandt har tidligere gjort opmærksom på, at det er et spørgsmål, hvor længe man kan tolerere at leve med de